

O lekci přátelství a snaze odvrátit pozornost vrány na střeše

Krátce nato už všichni seděli v učebně pod střechou domu Divňákových.

„Jak je to vlastně s tím učitelem, který k vám chodí každou noc? Nemohl by vás doučovat?“ zeptala se Otýlie, zatímco rozdávala papíry a tužky.

„Paní Kousavka Okurková po tom učiteli chňapla a Mop zvedl nožku a... a vyčural se mu na botu. Tak už se pak s námi nechtěl učit,“ vysvětlil Hynek.

„Já jsem ho stejně neměla ráda!“ ozvala se Huš. „Pokaždé když se mi nepodařilo zadržet dech, se na mě tak zlostně

díval. A já jsem nemohla zadržet dech právě proto, že se na mě tak zle díval!“

„Dobře, tak začneme!“ odkašlala si Otýlie. „Máte nějaké otázky?“

Hynek se přihlásil.

„Ano, pane Divňáku?“ vyvolala ho Otýlie přesně jako ve škole.

„Jak je možné najít si přátele? Nebo spíše kde?“

Otýlie uvažovala. „Přátele je možné najít všude. V práci, když chodíte po škole na kroužek nebo jen tak venku v sousedství. A také na dovolené.“

„Ó ano, pojedeme na dovolenou!“ zaradoval se Hynek a radostně poskakoval na židli.

„Jak si mám najít kroužek, na který bych mohla chodit? A proč se vlastně chodí na kroužky a proč se tomu vůbec říká kroužky?“ ptala se Olga.

„A proč se zálibám říká koníčky?“ chtěl vědět Mů.

Otýlie si opět připomněla, jak málo vědí Divňákovi o normálním světě. „Záliba je něco, co rádi děláme. Některé záliby můžeme dělat doma...“

„Takovou zálibu chci taky!“ vypískl Hynek.

„Skřet taky!“ vykřikl děda.